

הסוד של רבי עקיבא

🦊 אחרי יום כיף בכרם קדוש, סבא חיים שואל את הילדים אם אפשר לשמוח גם כשמסביב הכול עצוב. הוא לוקח אותם אל ירושלים החרבה, שם החכמים בוכים למראה שועל היוצא ממקום המקדש, ורק רבי עקיבא צוחק. סיפור על תקווה, אמונה בגאולה, ושמחה שרואים גם בלב.

מאת:	חגי כהן, סיפורי סבא
לגילאים:	3-12

🦊 סיפורי סבא: הסוד של רבי עקיבא

✨ האם אפשר לשמוח גם כשמסביב הכול עצוב?

שלום לכל הילדים המתוקים, וברוכים הבאים לעוד פרק של "סיפורי סבא"! אחר צהריים שמח במיוחד עבר על הילדים בכרם קדוש. מזג האוויר היה נעים, השמש האירה את החצר, והילדים החליטו לארגן לעצמם יום כיף.
אורי עוז הציע לערוך תחרות קליעה למטרה. נויה הכינה שלט צבעוני, אחיה וזיו סידרו את המשחקים, ונטע היה אחראי על הכיבוד. הוא דאג להביא צלחות, כוסות ומיץ, אבל מדי פעם גם בדק שהעוגיות טעימות מספיק.
"נטע, אתה כבר העוגייה השלישית שלך!" צחקה נויה. "אני רק בודק שהן מוכנות לאורחים," השיב נטע ברצינות, והילדים פרצו בצחוק.
כעבור זמן קצר הכול היה מוכן. הם שיחקו, התחרו, עודדו זה את זה וצחקו בלי הפסקה. אפילו אורי עוז, שבדרך כלל היה בטוח שהוא מנצח בכל משחק, הפסיד הפעם לזיו בתחרות קליעה למטרה.
"אני דורש משחק חוזר!" הכריז אורי עוז. "אין בעיה," השיב זיו בחיוך, "אבל הפעם אני מבטיח לנצח שוב!" בדיוק אז הגיע סבא חיים לביקור. הילדים רצו אליו בשמחה והזמינו אותו להצטרף לחגיגה. הם הושיבו אותו במקום של כבוד, הגישו לו כיבוד וסיפרו לו על כל מה שהכינו.
סבא הביט בהם וחייך. "איזו שמחה! תראו כמה כיף להיות ביחד. תגידו, מה לדעתכם גורם לאדם להיות שמח?" "משחקים!" אמר זיו. "חברים ומשפחה," הוסיפה נויה. "אוכל טוב," אמר נטע, כשהוא מביט בעוגיות. כולם צחקו.
סבא הנהן. "כל אלה בהחלט יכולים לשמח אותנו. אבל אני רוצה לשאול אתכם משהו: האם אפשר לשמוח גם כשמסביבנו קורים דברים עצובים? האם אפשר למצוא תקווה אפילו במקום שנראה שאין בו שום סיבה לחייך?"
הילדים חשבו לרגע. "זה נשמע קשה," אמר אחיה.
סבא חייך. "יש סיפור על רבי עקיבא, שדווקא ברגע קשה מאוד הצליח למצוא סיבה לשמוח. וכששאר החכמים שמעו את דבריו, הם אמרו לו: 'עקיבא, ניחמתנו!' בואו אספר לכם מה קרה."
הוא פתח את הספר המיוחד. הדפים החלו להתהפך, רוח נשבה בחדר, והילדים הרגישו שהכול מסתחרר סביבם. כשהרוח נרגעה, הם מצאו את עצמם בדרך לירושלים, לפני כמעט אלפיים שנה.

📖 השועל במקום הקדוש ביותר

הילדים הביטו סביבם. ירושלים נראתה שונה מאוד מהעיר שהכירו. היו בה מבנים הרוסים, אבנים שבורות וסימנים רבים לחורבן. מרחוק אפשר היה לראות את הר הבית, המקום שבו עמד בעבר בית המקדש.
באותה תקופה יצאו אל הדרך כמה מגדולי חכמי ישראל: רבן גמליאל, רבי אלעזר בן עזריה, רבי יהושע ורבי עקיבא. הילדים התקרבו אליהם בזהירות והצטרפו להליכתם.
"שלום לכם, ילדים," אמר רבי יהושע בחביבות. "מה מביא אתכם לירושלים?" "אנחנו מטיילים," השיב אורי עוז, "אבל שמנו לב שכולם כאן נראים עצובים."
רבי אלעזר בן עזריה הביט לעבר הר הבית ואמר: "קשה לראות את ירושלים כך. פעם עמד כאן בית המקדש, והעם כולו היה עולה אליו. היו כאן תפילות, קרבנות ושירה. ועכשיו המקום חרב."
"ואתם עוד זוכרים איך הוא נראה כשהיה עומד?" שאלה נויה. "בוודאי," השיב רבן גמליאל. "אנחנו זוכרים את בית המקדש ואת כל מה שהיה בו. הזיכרון הזה מלווה אותנו בכל יום." החבורה המשיכה להתקדם. ככל שהתקרבו להר הבית, נעשו החכמים שקטים יותר. הילדים הרגישו שגם הם צריכים לדבר בשקט במקום הזה. "אני מנסה לדמיין איך זה היה נראה לפני החורבן," לחש זיו.
"גם אני," אמר אחיה. "בטח היה כאן מקום מלא אנשים." הם הגיעו לאזור שבו עמד בית המקדש. החכמים הביטו לעבר המקום הקדוש, ולפתע הבחינו בתנועה בין החורבות. שועל יצא מתוך האזור שבו עמד בית קודשי הקודשים! החכמים נעצרו במקומם. "שועל? כאן?" לחש אחד מהם. רבי יהושע השפיל את ראשו ודמעות החלו לרדת מעיניו. גם שאר החכמים פרצו בבכי.
"אוי לנו," אמר אחד מהם בכאב. "המקום הקדוש ביותר, שאליו היה נכנס רק הכוהן הגדול ביום הכיפורים, הפך למקום שבו מסתובבות חיות בר!" נויה הרגישה צביטה בלב. היא הביטה בהריסות, ואז בשועל שהתרחק בין האבנים. "זה באמת עצוב מאוד," אמרה בשקט. אבל אז קרה דבר שלא ציפו לו. רבי עקיבא התחיל לצחוק. החכמים הסתובבו אליו בתדהמה. גם הילדים הביטו בו ולא הבינו.
"רבי עקיבא," שאל רבן גמליאל, "מדוע אתה צוחק?" רבי עקיבא הביט בהם ואמר: "ומדוע אתם בוכים?"
"איך אפשר שלא לבכות?" השיב רבי יהושע. "הרי זה בדיוק המקום שעליו נאמר: 'ציון שדה תחרש, וירושלים עיים תהיה, והר הבית לבמות יער'. ועכשיו אנחנו רואים בעינינו את החורבן הנורא!"
רבי עקיבא הנהן. "אני מכיר את הנבואה הזאת. אבל האם אתם זוכרים גם את הנבואה של זכריה הנביא?" החכמים הביטו בו. "זכריה הנביא התנבא על ימים אחרים שיבואו לירושלים. הוא אמר: 'עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלים... ורחובות העיר ימלאו

ילדים וילדות משחקים ברחובותיה'." רבי עקיבא הביט בילדים שעמדו ליד החכמים והמשיך:
"חשבו על כך: הנביא אוריה התנבא על החורבן, וזכריה התנבא על הגאולה. כל עוד לא ראינו את נבואת החורבן מתקיימת, יכולנו לחשוש שאולי גם נבואת הגאולה לא תתקיים. אבל עכשיו, כשאנחנו רואים בעינינו שהנבואה הראשונה התקיימה, אנחנו יכולים להתחזק באמונה שגם הנבואה השנייה תתקיים!"
החכמים הקשיבו בדממה.
רבי עקיבא הצביע לעבר העיר ואמר: "יום יבוא, וירושלים לא תהיה עוד עיר של חורבות. זקנים וזקנות ישבו ברחובותיה, ילדים וילדות ישחקו בה, והעיר תהיה מלאה חיים ושמחה. אם כך, איך לא אשמח?"
אורי עוז הביט ברבי עקיבא ושאל: "אז אתה לא שמח בגלל מה שאנחנו רואים עכשיו, אלא בגלל מה שאתה מאמין שעוד יקרה?"
"בדיוק," השיב רבי עקיבא. "אני רואה את החורבן, ואני יודע כמה הוא כואב. אבל אני גם יודע שהקב"ה לא שכח את עמו. יש לנו עתיד, יש לנו תקווה, והנבואה על הגאולה עוד תתקיים."
החכמים הביטו בו, ודבריו חדרו לליבם. הם הבינו שרבי עקיבא לא מתעלם מהכאב שלהם. הוא פשוט מצליח לראות מעבר לרגע הקשה. הם פנו אליו ואמרו: "עקיבא, ניחמתנו! עקיבא, ניחמתנו!" זיו לחש לאחיה: "עכשיו אני מבין למה הוא צחק. הוא הצליח לראות את השמחה שעוד מחכה לירושלים."
הילדים הביטו שוב בעיר החרבה. היא עדיין הייתה חרבה, והשועל כבר נעלם בין האבנים. אבל עכשיו הם ראו במקום הזה גם משהו נוסף: תקווה גדולה לעתיד.

✨ השמחה שרואים גם בלב

דפי הספר החלו להתהפך, וברגע אחד חזרו הילדים לבית המדרש של סבא חיים. "סבא, עכשיו אני מבין משהו," אמר אורי עוז. "רבי עקיבא לא צחק כי הוא לא היה עצוב. הוא צחק כי הייתה לו תקווה גדולה."
"נכון מאוד," השיב סבא. "שמחה לא אומרת שאנחנו צריכים להתעלם מדברים עצובים. יש רגעים שבהם מותר ואפילו טבעי להיות עצובים. אבל אסור לנו לאבד את התקווה ואת האמונה שגם אחרי ימים קשים יכולים לבוא ימים טובים."
"אז אפשר להיות שמחים גם בלי שכל מה שאנחנו רוצים כבר קרה?" שאל נטע.
"בוודאי," אמר סבא. "לפעמים השמחה מגיעה ממה שיש לנו עכשיו, ולפעמים היא מגיעה מהידיעה שיש לנו למה לצפות וממה לקוות." נויה חייכה ואמרה: "אני חושבת שעכשיו אני מבינה למה כל כך נהנינו היום. לא רק בגלל המשחקים והעוגיות, אלא בגלל שהיינו ביחד ושמחנו זה עם זה."

"וזה בדיוק העניין," אמר סבא. "כדאי לנו לשים לב לדברים הטובים שיש סביבנו, לשמוח בהם, וגם לזכור שגם ברגעים קשים יש מקום לתקווה." הילדים הודו לסבא על הסיפור, וחזרו לשחק בחצר. הפעם, כשזיו ניצח שוב את אורי עוז בתחרות, אורי עוז לא ביקש מיד משחק חוזר. הוא פשוט מחא לו כפיים וצחק יחד עם כולם.

כי שמחה אמיתית היא לא רק לחייך כשהכול מסתדר. היא גם היכולת לראות את הטוב שיש לנו היום, ולהאמין בטוב שעוד יבוא מחר. ניפגש בפרק הבא של "סיפורי סבא"!